

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4384/2020

09.12.2020. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Иван Милосављевић адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Радомир Спасојевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж. 4014/19 од 20.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 09.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж. 4014/19 од 20.05.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж. 4014/19 од 20.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљево П 179/19 од 05.03.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено је да је тужила као једини наследник свог пок. супруга ГГ, а по основу извршене усмене деобе непокретности кп. бр. .. КО ... из 2003 године између деобара тужиље, оца тужених пок. ДД и пок. ЂЂ, власника дела кат. парц. .. КО ... и то у наведеним мерама и границама, сагласно налазу вештака, што су тужени дужни признати и трпети да тужила свој део физички издвоји и на исти се упише у јавним књигама као искључиви власник и држалац. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужили накнаде трошкове парничног поступка у износу од 124.150,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж. 4014/19 од 20.05.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена првостепена пресуда.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса

или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2. наведеног члана).

Нижестепени судови су према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз бројне одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. У конкретном случају, примена материјалног права је условљена утврђеним чињеничним стањем, које се не може побијати у поступку по ревизији. Одржај као правни институт је заступљен у обилатој судској пракси која постоји у погледу примене тог правног института. Одлукама нижестепених судовоа није одступљено од судске праксе у погледу захтеваних услова за одржај, чија се испуњеност цени према чињеницама утврђеним у спроведеном поступку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 13.11.2012. године. Вредност побијаног дела предмета спора је 20.000,00 динара. Првостепена пресуда је донета 05.03.2019. године, а другостепена пресуда је донета 20.05.2020. године. На дан подношења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 112,1405 динара, тако да вредност предмета спора побијаног дела представља динарску противвредност 178,35 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажног решења не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења предлога, то ревизија противника предлагача није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП, у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку.

На основу члана 413. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**